

Inhoud

Matteüs 11:25-30	5
Intro	6

Deel I Hoofd & hart

1	Bedwelming	10
2	In die tijd	13
3	De tempel	16
4	Ik loof U	19
5	Vader	22
6	Verborgen	25
7	Wijzen en verstandigen	28
8	Onthuld	31
9	Geopenbaard	35
10	Zo	39
11	Alles is Mij toevertrouwd	43
12	Niemand weet wie de Zoon is	46

Deel II Rust & doen

13	Mij	52
14	Hij kwam	56
15	Eerst	60
16	Nu	63
17	Allen	67
18	Vermoeid	70
19	Belast	74
20	Lichte last	78
21	Rust	82
22	Nemen en leren	85
23	Neem mijn juk	89
24	Zachtmoedig	94
25	Nederig van hart	97
26	Rust vinden	101
27	Het geheim van de rust	106
28	De orde van de rust	110

In die tijd zei Jezus ook:

‘Ik loof u, Vader, Heer van hemel en aarde, omdat u deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt gehouden, maar ze aan eenvoudige mensen hebt onthuld. Ja, Vader, zo hebt u het gewild. Alles is mij toevertrouwd door mijn Vader, en niemand dan de Vader weet wie de Zoon is, en wie de Vader is, dat weet alleen de Zoon, en iedereen aan wie de Zoon het wil openbaren.

Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven. Neem mijn juk op je en leer van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden, want mijn juk is zacht en mijn last is licht.’

[Matteüs 11:25-30](#)

Intro

Onze tijd wordt gekenmerkt door snelheid, drukte en lawaai. Meer dan ooit zoeken wij daarom stilte en rust. Jezus nodigt mensen uit om bij Hem rust te vinden.

Over die uitnodiging gaan deze reflecties. Gedachten die deels als proza, deels als poëzie, of als een mengeling – ‘proëzie’ – zijn verwoord. Een samenspraak tussen Gastheer, Jezus, en mijzelf.

Het eerste deel, Hoofd & hart, gaat over de woorden die Jezus als een gebed op straat uitsprak. Een soort poster, een openbare verklaring. Het is de bedoeling dat wij meeluisteren, voordat Hij ons uitnodigt. Het is een gebed tussen Hem en zijn Vader in de hemel. Dat gebed maakt veel los over de strijd tussen hoofd en hart, tussen wijs en verstandig willen zijn en worden als een kind. Die strijd is bij mij een vast onderdeel van mijn leven. Hoe zal ik mijn hoofd en mijn hart samen in de handen van God leggen en opnieuw leren denken, willen en voelen?

Het tweede deel, Rust & doen, gaat over de rust die Jezus aanbiedt. Welke rust is dat? Achter de geraniums? Een soort zalig nietsdoen? Of een rust die mij in beweging zet?

Lees en ontdek zelf wat deze woorden van Jezus voor jou betekenen.

Otto de Bruijne

Voorthuizen, juli 2014

Onrustig is ons hart,

totdat het rust vindt in U

– Augustinus

I

& hoofd
hart

1 Bedwelming

M*ijn hoofd is een drukke winkelstraat.
Een groot warenhuis.
Draaideur, roltrap, lift naar meer van hetzelfde.
Gebukt onder kooplustlast
schuifel ik langs overvolle etalages,
word ingezogen en uitgespuwd,
opgepompt en geloosd.*

*Mijn mond is vol geroezemoes, holle frasen,
brokkelige klonterende gedachten,
kortstondige zeepbellen die uiteenspatten.*

*Nevels die als een loden last,
als niet te tillen lucht,
als ondraaglijke lichtheid aan mijn tong klevén.*

*Hoor ik mijzelf bidden:
breek de bedwelming van mijn oog?*

*In het midden van de straat staat Hij.
Heldere ogen die mij in liefde zien.
De matheid van mijn ziel voorbij.
Klare taal vol hoop en waarheid.*

*Voor ieder hoorbaar spreekt Hij:
'Ik loof u, Vader, Heer van hemel en aarde,
omdat u deze dingen voor wijzen en verstandigen
verborgen hebt gehouden, maar ze aan eenvoudige
mensen hebt onthuld.'
En tot de aarde, tot mij:
'Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten
gebukt gaan, en ik zal jullie rust geven.'*

Ik ben stil en luister.

*Ik zou eenvoudig willen zijn, maar alles houdt mij tegen.
Ik zou een kind willen zijn aan wie jij jezelf onthult.
Mag ik 'jij' zeggen?*

*Zijn ogen zeggen:
Ik ben jij en U,
mens en God,
vriend en Here,
broer en koning.*

2 In die tijd

Waarmee zal ik deze generatie vergelijken?
Kinderen hebben op de fluit gespeeld, maar men was te beroerd om te lachen en te dansen.

Kinderen hebben gehuild, maar geen mens stond stil.

Een godsmann kwam in ernst en ze verklaarden hem waanzinnig.

Een andere godsmann at en dronk met het volk en werd voor zuiper en veelvraat uitgemaakt (Matteüs 11).

Het maakt niets uit.

Of hij honderd junkss bevrijdt van hun verslaving of tweehonderd aidslijders geneest, de gezondheidsinspectie zal er geen woord aan wijden.

Het maakt niets uit.

Zelfs al wekt hij doden op. Geen nieuws. Het verkeer raast door. De tram giert door de rails en rinkelt. Lichtreclames schreeuwen dat ik honger heb.

De laatste priesters en profeten staan bedwelmd achter de toonbank van hun eeuwenoude grutterszaak met ingeblikte regelzucht en vroomheid.

Gods stroom van levend water ingedamd, door kleine kanaaltjes afgevoerd, via sijpelslootjes naar lekkende waterbakken, in flesjes verkocht. Jargonflesjes. Flesje links, flesje rechts, flesje conservatief, flesje progressief. Stilstaand, troebel water.

Vage herinnering aan rivieren en zeeën.

Het devies: draai de doppen stevig vast en gij zult behouden.

Hij roept: 'Draai de doppen los, keer de flessen om en je zult behouden worden.'

Hij staat op het plein van onze stad. Voor de kathedraal omgebouwd tot sporthal, appartementencomplex, tapijtwinkel, concertzaal.

Gehaast gaan wij voorbij, gebukt onder een onzichtbaar juk: de tirannie van vrijheid, dictatuur van tolerantie, inquisitie van relativisme.

Uiteengevallen werkelijkheid:

Geest zonder God.

Mens zonder Schepper.

*Recht zonder Plicht.
Waarheid zonder Offer.
Leven zonder Sterven.
Lust zonder Last.
Vorm zonder Inhoud.
Seks zonder Liefde.
Beeld zonder Woord.
Sorry zonder Schuld.
Vrijheid zonder Verantwoordelijkheid.
Wit is zwart, nacht is dag.*

In deze tijd staat Hij in ons midden.
Heldere ogen die ons in liefde zien.
De matheid van onze ziel voorbij.
Klare taal vol waarheid en hoop.

3 De tempel

In die tijd stond de tempel van de HEER
de tempel van de HEER,
onaanraakbaar, voor altijd.

Wie zal zijn stenen verplaatsen?

Wie heeft de moed weg te kijken
van de tempel van de HEER?

Zuilen, plein, dak en fundament zijn
sterker dan God, groter dan de hemel,
uitgegroeid tot gezwel van vroomheid,
uitgegroeid tot 'heer van de tempel',
niet meer tempel van de HEER.

Daar staat de biddende mens.
Wiegend, zwaaiend, draaiend,
knokkels wit,
platgebeden woordenbrij, vergeeld,
zegt: 'Heilig, heilig, heilig, de tempel is de heer.'

Tempel van het mensenwoord,
groter dan de Heer van het Woord.
Hij dient ons woord.
Groot is onze taal en onaantastbaar,
een tempel, vast en voor altijd.
Woekerend gezwel van zelfbeheer,
de tempel van mijn woord.
Wie heeft de moed de oren te sluiten
voor mijn woord?
Wie zegt mij wat?!
Wie brengt mij tot zwijgen?!

Daar staat de Mensenzoon,
trekt zijn riem en maakt een zweep.
Zwaait, raakt, snijdt, breekt,

tafels van orde, kleden van zwijgen,
zuilen van de ware leer, zij vallen om.

*Met stomheid geslagen zie ik
onder mijn stukgeslagen woorden
onderhuids leven.*

*Een kind speelt op de fluit,
een bloem barst uit de rotsen.*

De zon breekt door.

*De mens treedt aan,
staat in het licht,
en bidt als voor de eerste keer:*

*'Heer van het gegeven leven,
tempel van de Geest.'*